

Ζαχαρούκα
ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ

ο κύριος Μπεν η Μου και τα σκουπίδια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

2

Ο κύριος Μπεν ήταν ο άνθρωπος μυστήριο
στη γειτονιά του.
Ζούσε με τη γυναίκα του σ' ένα σπίτι με κήπο.
Ήταν λιγόλογος και με τους γείτονες πολύ βαρύς.
Κανένας δεν τολμούσε να του πει
άλλο από καλημέρα-καλησπέρα
και έπρεπε να 'ναι ευχαριστημένος
αν έπαιρνε για απάντηση ένα μουγκρητό.
Γρρρρ...

Από μουγκρητά, άλλο τίποτα, και μέσα στο σπίτι.
Τη γυναίκα του τη φώναζε Μου.
Μου, όπως κάνει η αγελάδα.
Αν κανένας τολμούσε να τον πάρει στο τηλέφωνο,
ε, τότε ακούγονταν γαβγίσματα
απ' τ' ανοιχτό παράθυρο.

Πολύ συχνά όμως, σχεδόν κάθε μέρα,
όταν έβγαινε στο μικρό του κήπο,
τον άκουγαν πίσω απ' το φράχτη
να ξεκαρδίζεται και να φλυαρεί τιτιβίζοντας!
Μυστήριο...

Και οι τρεις άλλοι γείτονες που ο κήπος τους
συνόρευε με του κυρίου Μπεν
το είχαν παρατηρήσει.

Λέγανε να σκαρφαλώσουν στο φράχτη,
να ρίξουν μια ματιά, αλλά ήταν πολύ δύσκολο.
Όλοι οι φράχτες, γύρω γύρω, ήτανε
τυλιγμένοι με τα φυτά του Μπεν.
Τόσο μεγάλα, που ξεχύνονταν
μέσα στους πλαϊνούς κήπους.
Απλωνόντουσαν από φράχτη σε φράχτη
και πνίγανε τη γειτονιά.

- Πώς τα καταφέρνει έτσι; αναρωτιόντουσαν οι γείτονες
και δώστου ρίχνανε λιπάσματα
στους δικούς τους κήπους. Τίποτα...
- Πρέπει να δούμε τι κάνει ο κύριος Μπεν.
Να σκαρφαλώσει ένας από μας,
να δει και να μας πει.

Είπανε να κρατήσουνε σκαμνάκι
την πλαϊνή γειτόνισσα που ήταν Γερμανίδα,
και γι' αυτό ήταν κι η πιο ψηλή.
Αυτή θα 'φτανε να δει τι γινόταν εκεί μέσα.

Βάλανε όλη τους τη δύναμη
και τη σηκώσανε ψηλά.

Τι δεν είχε μέσα αυτό το κηπάκι.
Ντομάτες, κολοκύθια, φασολιές, πεπονιές, λεμόνια,
αχλάδια, κι ένα σωρό λουλούδια.

Τα 'χασε η κυρία Γερτρούδη και
κόντεψε να πέσει, όταν στο τραπέζι του κήπου
είδε τον κύριο Μπεν να γελάει
και να τα πίνει με δυο πουλιά!

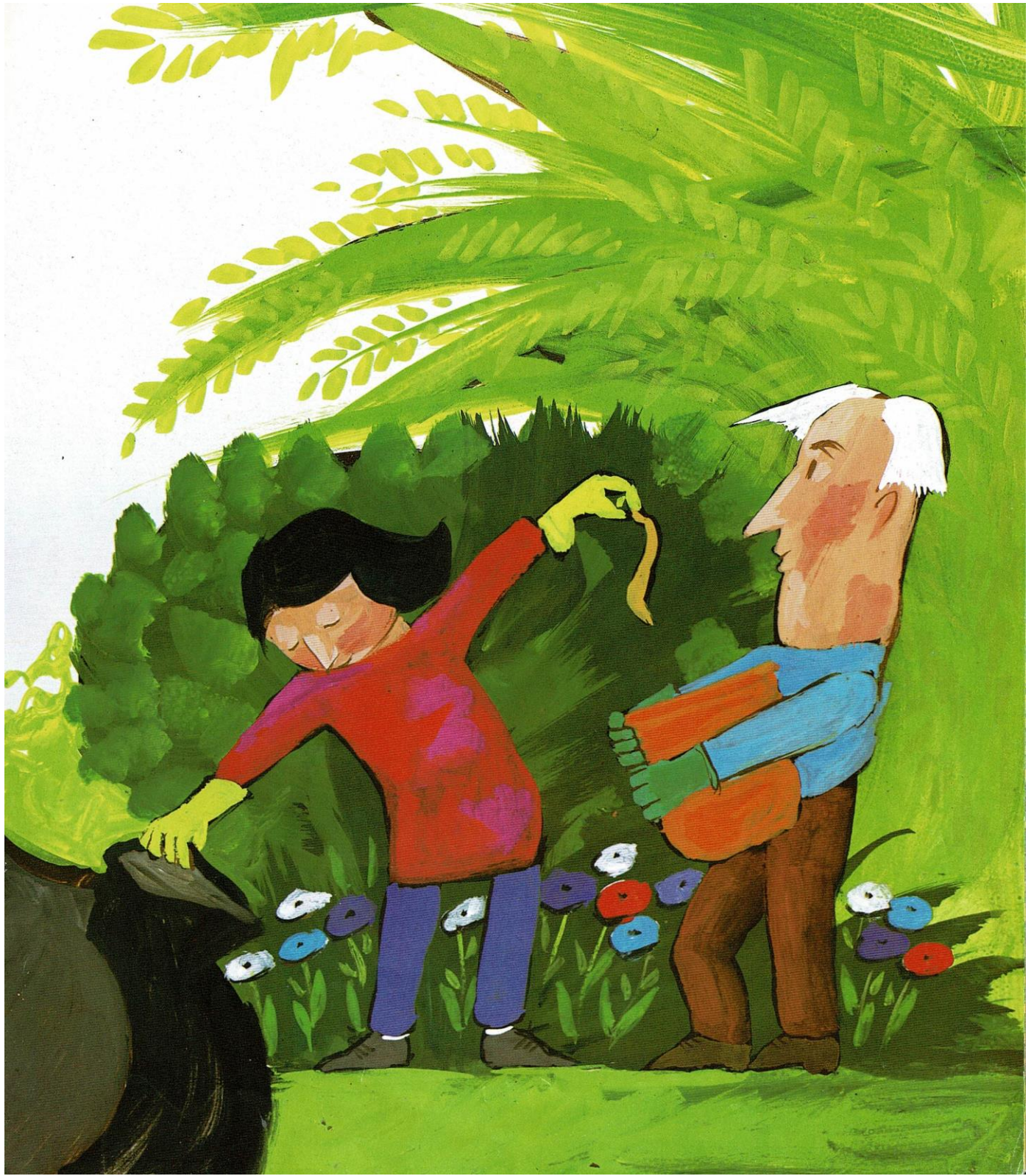
— Το είδα με τα μάτια μου, βεβαίωne τους άλλους.
Σας λέω, τους μιλούσε και χαχάνιζε.
Τους κέρναγε και φώναζε τη Μου
να φέρει κι άλλους μεζέδες.

Αυτό πια έθρεψε το κουτσομπολιό στη γειτονιά
για μήνες. Αναρωτιόντουσαν
τι δουλειά να κάνει αυτός ο κύριος Μπεν
που κουβεντιάζει με τα πουλιά.
Μερικοί τον είχαν για μαέστρο,
γιατί αντί γραβάτα
φορούσε στο λαιμό ένα φιόγκο
όταν, πολύ σπάνια, ντυνότανε καλά.

Αποφάσισαν να το ξανακάνουν.
Να σηκώσουν στα χέρια την κυρία Γερτρούδη,
να ρίξει ένα μάτι στον κήπο.

Αυτή τη φορά, τι να δει;
Ο Μπεν και η Μου ήταν χωμένοι
και ψαχουλεύανε τις σακούλες των σκουπιδιών!
Όχι μόνο τις δικές τους.
Είχαν, φαίνεται, το βράδυ
μαζέψει τα σκουπίδια όλης της γειτονιάς.

- Τι κάνουνε, βλέπεις;
- Ξεχωρίζουνε φλούδες, ξερά φύλλα, σάπια φρούτα,
και τα πάνε κάπου στο βάθος του κήπου.
- Θα 'χουνε καμιά κατσικούλα, είπε ο ένας γείτονας.
- Μπα, δεν άκουσα ποτέ μπε μπε, μόνο Μου Μου ακούω.
- Μη μιλάτε, θα μας ακούσουν,
κρατήστε με λίγο ακόμα,
βλέπω πράγματα απίστευτα!
Μαζεύουν τώρα τις παλιές εφημερίδες
και τις δένουνε πακέτα με σπαγκάκια.
Ξεχωρίζουν τις μπουκάλες και τις κονσέρβες.

Περίεργα πράγματα, συμφώνησαν όλοι.
Τι παράξενο επάγγελμα να κάνει αυτός ο γείτονας.
Έπρεπε να το ανακαλύψουν δίχως άλλο.

— Έχω μια ιδέα, είπε η κυρία Γερτρούδη.
Θα κάνω μηλαράκια γλυκό
απ' τη μηλιά του κυρίου Μπεν,
που γέρνει η μισή μέσα στον κήπο μου.
Θα του τα πάω δώρο!
Τι θα κάνει τότε, δε θα με δεχτεί;
Έτσι θα βρω την ευκαιρία
να ρωτήσω μερικά πράγματα.

— Θαυμάζουμε το κουράγιο σου,
της είπαν οι γείτονες.

Πέρασαν δύο μέρες
και ένα πρωί χτύπησε το κουδούνι.
Άνοιξε ευτυχής η κυρία Μου.

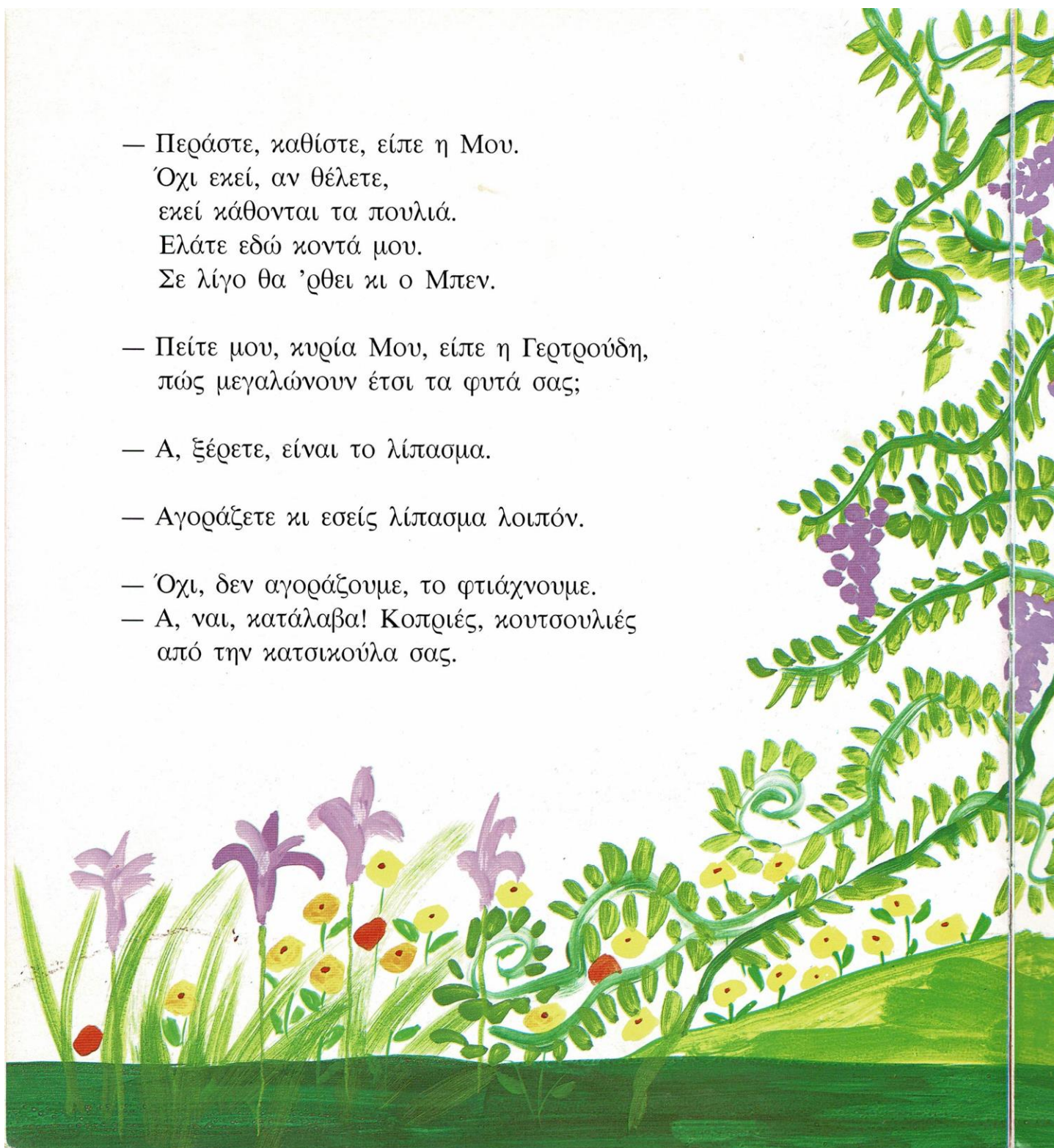
— Είμαι η γειτόνισσα κι έφτιαξα γλυκό
με τα δικά σας φρούτα,
όσα πέφτουνε στον κήπο μου.
Ήθελα να σας τα προσφέρω.

— Ευχαριστώ πολύ. Ελάτε μέσα. Κάθομαι
στον κήπο, θέλετε να τον δείτε;

— Πολύ, μα πάρα πολύ θέλω να δω αυτό τον κήπο
που τον χαίρεται όλη η γειτονιά.

- Περάστε, καθίστε, είπε η Μου.
Όχι εκεί, αν θέλετε,
εκεί κάθονται τα πουλιά.
Ελάτε εδώ κοντά μου.
Σε λίγο θα 'ρθει κι ο Μπεν.
- Πείτε μου, κυρία Μου, είπε η Γερτρούδη,
πώς μεγαλώνουν έτσι τα φυτά σας;
- Α, ξέρετε, είναι το λίπασμα.
- Αγοράζετε κι εσείς λίπασμα λοιπόν.
- Όχι, δεν αγοράζουμε, το φτιάχνουμε.
- Α, ναι, κατάλαβα! Κοπριές, κουτσουλιές
από την κατσικούλα σας.

— Δεν έχουμε κατσικούλα.
Έχουμε όμως αυτό το ξύλινο κουτί στον κήπο.
Βάζουμε μέσα ό,τι έχουμε για πέταμα
από χορταρικά.
Τα καταβρέχουμε, σαπίζουν,
κι απ' το πορτάκι που είναι κάτω
βγαίνει αργότερα το λίπασμα.

— Απ' αυτό δίνετε και τρώνε τα φυτά σας;
— Μάλιστα, αυτό μόνο.

Η κυρία Γετρούδη έμεινε για λίγο
με το στόμα ανοιχτό.
Πήρε πολύ κουράγιο και ρώτησε:
— Με συγχωρείτε, έχετε και φυτά
που τρώνε εφημερίδες;
— Πώς σας ήρθε η ιδέα;
— Είδα... που τις μαζεύετε.
— Α, αυτές τις στέλνουμε να ξαναγίνουν εφημερίδες.
Το ίδιο και τα μπουνκάλια και τις κονσέρβες.
Είναι μεγάλη οικονομία, ξέρετε...
Κι έπειτα, ό,τι κάνουμε, το κάνουμε πιο πολύ
για τα πουλιά.

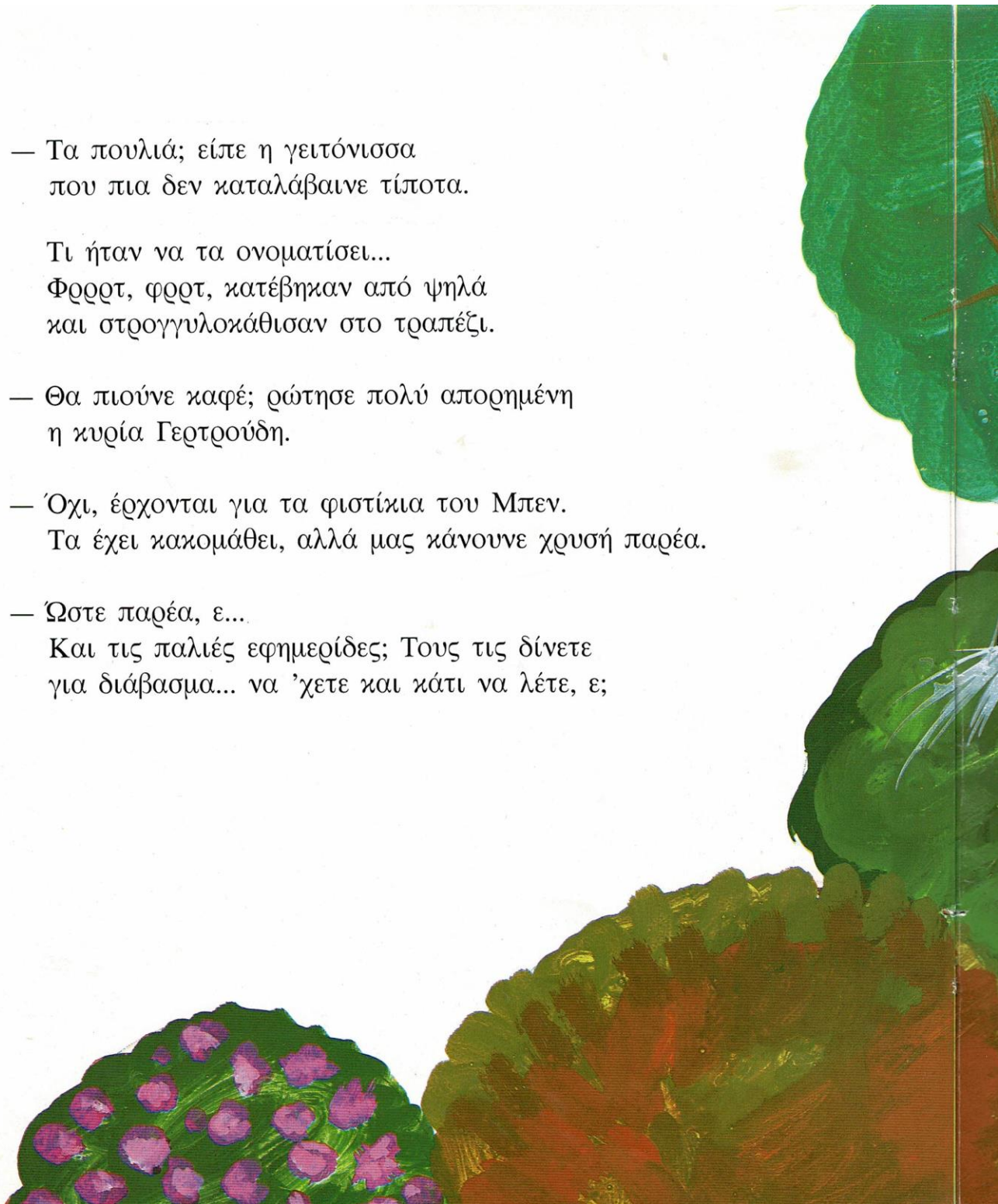
— Τα πουλιά; είπε η γειτόνισσα
που πια δεν καταλάβαινε τίποτα.

Τι ήταν να τα ονοματίσει...
Φρρρτ, φρρτ, κατέβηκαν από ψηλά
και στρογγυλοκάθισαν στο τραπέζι.

— Θα πιούνε καφέ; ρώτησε πολύ απορημένη
η κυρία Γερτρούδη.

— Όχι, έρχονται για τα φιστίκια του Μπεν.
Τα έχει κακομάθει, αλλά μας κάνουνε χρυσή παρέα.

— Ωστε παρέα, ε...
Και τις παλιές εφημερίδες; Τους τις δίνετε
για διάβασμα... να 'χετε και κάτι να λέτε, ε;

— Τις εφημερίδες τις στέλνουμε να ανακυκλωθούν,
όπως και τα μπουκάλια και τις κονσέρβες.
Ανακύκλωση σημαίνει πως απ' το παλιό χαρτί
μπορεί να ξαναγίνει καινούριο χαρτί
για τις νέες εφημερίδες.
Έτσι δε θα χρειαστεί να κοπούνε άλλα δέντρα
για να κατασκευαστεί κι άλλο χαρτί.
Μεγάλη οικονομία και περισσότερα δέντρα
για μας και τα πουλιά!

— Α, αυτό εννοούσατε, μπερδεύτηκα λιγάκι.
Βέβαια, μπράβο, μεγάλη οικονομία.
Το είχα φανταστεί πως ο κύριος Μπεν
είναι οικονομολόγος!

— Δεν είναι οικονομολόγος, είναι οικολόγος.
Δηλαδή φροντίζει για την
οικονομία της φύσης.

Κατά φωνή...

Άνοιξε η μπαλκονόπορτα κι εμφανίστηκε ο φοβερός κύριος Μπεν. Έριξε ένα άγριο βλέμμα στη γειτόνισσα κι όρμησε στο βάζο με το γλυκό.

- Πού βρέθηκε αυτό εδώ;
- Η πλαϊνή κυρία. Το έφτιαξε με μήλα απ' τη μηλιά σου. Δεν είναι θαύμα;
- Πάω να φέρω κουτάλι, είπε κι εξαφανίστηκε με το βάζο αγκαλιά.

Γύρισε χαμογελαστός και γλυκός σαν μέλι.

- Πολύ ωραίο το μηλαράκι σας.
- Η καρδιά της κυρίας Γετρούδης πήγε στον τόπο της.
- Ας είναι καλά ο υπέροχος κήπος σας, που ομορφαίνει τη γειτονιά. Πώς τα 'χετε καταφέρει έτσι, σας θαυμάζω.

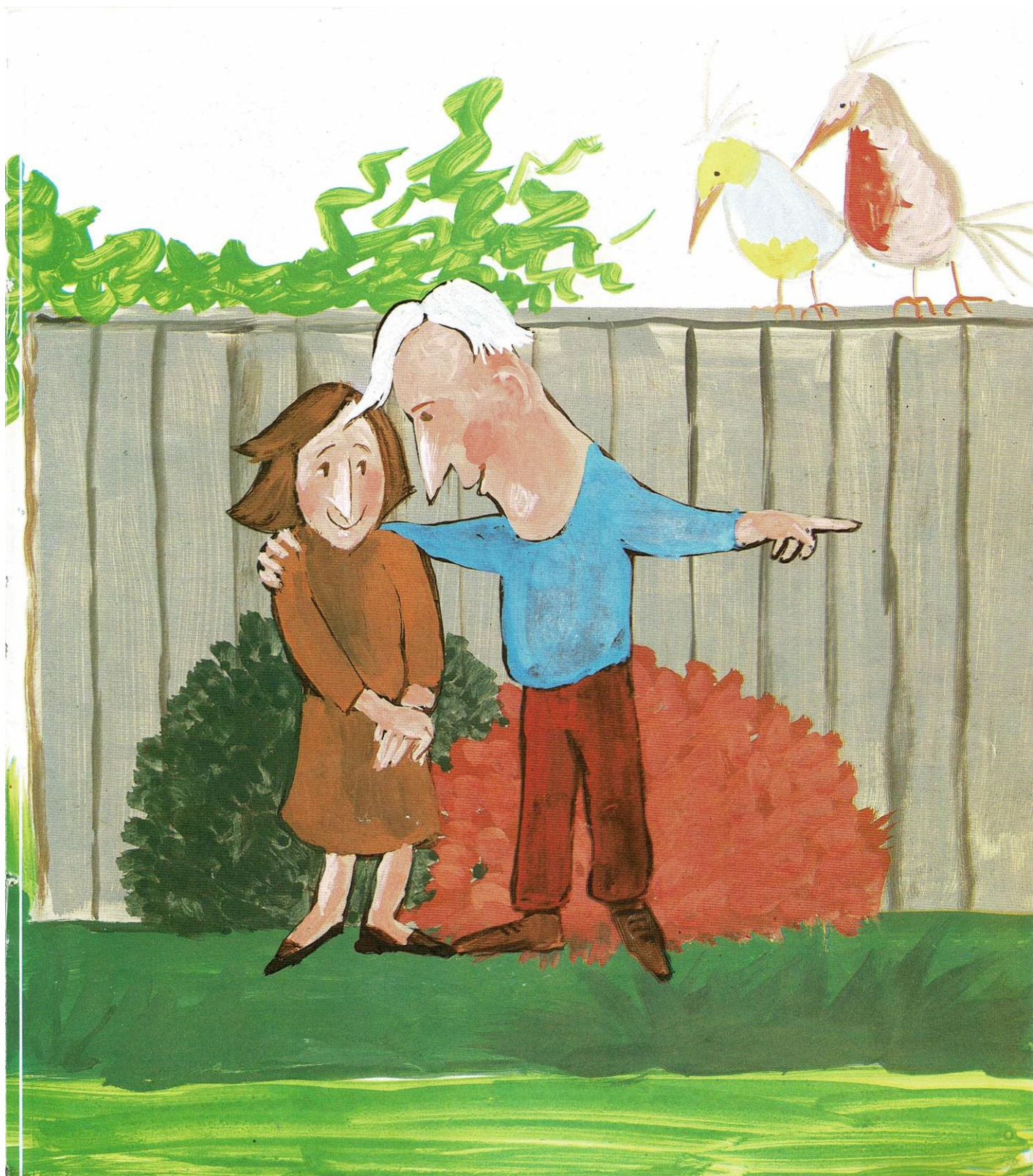

— Α, να σας πω. Είναι απλό. Έχω αυτό το ξύλινο κουτί
στη γωνιά του κήπου...,
και άρχισε, φλυαρώντας και τιτιβίζοντας,
να της λέει ξανά απ' την αρχή
πώς γίνεται το φυσικό λίπασμα.
Ανακύκλωση!

Πολύ ευτυχισμένη η κυρία Γερτρούδη
του χαμογελούσε και τον άκουγε.
«Δεν πειράζει που δεν καταλαβαίνω ακριβώς.
Άμα θέλω έρχομαι και μου τα ξαναλέει.
Τώρα ξέρω πως και ο πιο δύσκολος οικονομολόγος,
όχι, οικολόγος ήθελα να πω, γίνεται αρνάκι
μπροστά σ' ένα βάζο γλυκό!»

Σειρά βιβλίων για παιδιά
που αρχίζουν να διαβάζουν.
Μικρές ιστορίες που διδάσκουν
διασκεδάζοντας, με προτάσεις για παιχνίδια
και ένα ένθετο τετράδιο με σχέδια,
για να το συμπληρώσει
και να το χρωματίσει το παιδί.

ISBN 960-293-664-9

(Βοηθ. Κωδ. Μηχ/φησης: Υ044)

